

лъпъ. Премърихъ ги. Тате ги плати. Направиха ми едно пакетче. Грабнахъ го. При- тиснахъ го до сърдцето си, а вжтре сякашъ нѣкой плисна топла вода, и тя се разлѣ по цѣлото ми тѣлце.

Тръгнахме си. Азъ треперѣхъ отъ радостъ. Два дни има още до Коледа! Следъ два дни ще тропна съ новитѣ обуца!

Вечерята стигнахме дома. Още отъ прага азъ извикахъ съ все гърло:

— Мамо, новитѣ обуца сж

тука, ето ги, ама такива хубави нѣма никой на свѣта!

Седнахме край печката. Азъ развързахъ вързопчето. Сложихъ новитѣ обуца на земята и не снесахъ очи отъ лъскавата кожа.

Мама ме накара да ги обуя, за да види, да не ми сж малки.

Азъ скочихъ, обухъ ги и, безъ да ща, затропахъ радостно.

— Много сж хубави, сине! — рече мама. — Да си здравъ да ги носишъ!

Не знаехъ кжде да се дѣна отъ радостъ.

Григоръ Угаровъ

КОЛЕДНА ПЪСЕНЬ

Виждашъ ли далече пжтя и звездата?
Тамъ подъ нея свѣти сребърна елхата,
тамъ една пастирка люлчица люлѣ,
къмъ небето гледа, за небето пѣе:

— Пресвета Марио, майчице едничка,
запази ми мойта златна гургуличка,
че си нѣмамъ никой, ни сестри ни, братя.
Нека да порастне, въ църква ще я пратя —
златнитѣ икони съсъ роса да мие,
отъ сребро светия поясъ да ушие,
а за Младенеца шапчица съ маниста,
пеленки, повои отъ коприна чиста.

Сиѣгъ засипа тихо кжщи и кошари.
Нѣкжде далече пѣятъ коледари. . .

Й. Стубель